

VENTA
30 exemplars 1 pesseta

Un número solt
5 céntims

ADMINISTRACIÓ
Carrer de Ponent, 1, 3.^a
(Bussó baix à la escala)

Surt à llum puntualment
tots los divendres.

PERIÒDICH POLÍTICH VERMELL

SUSCRIPCIÓ

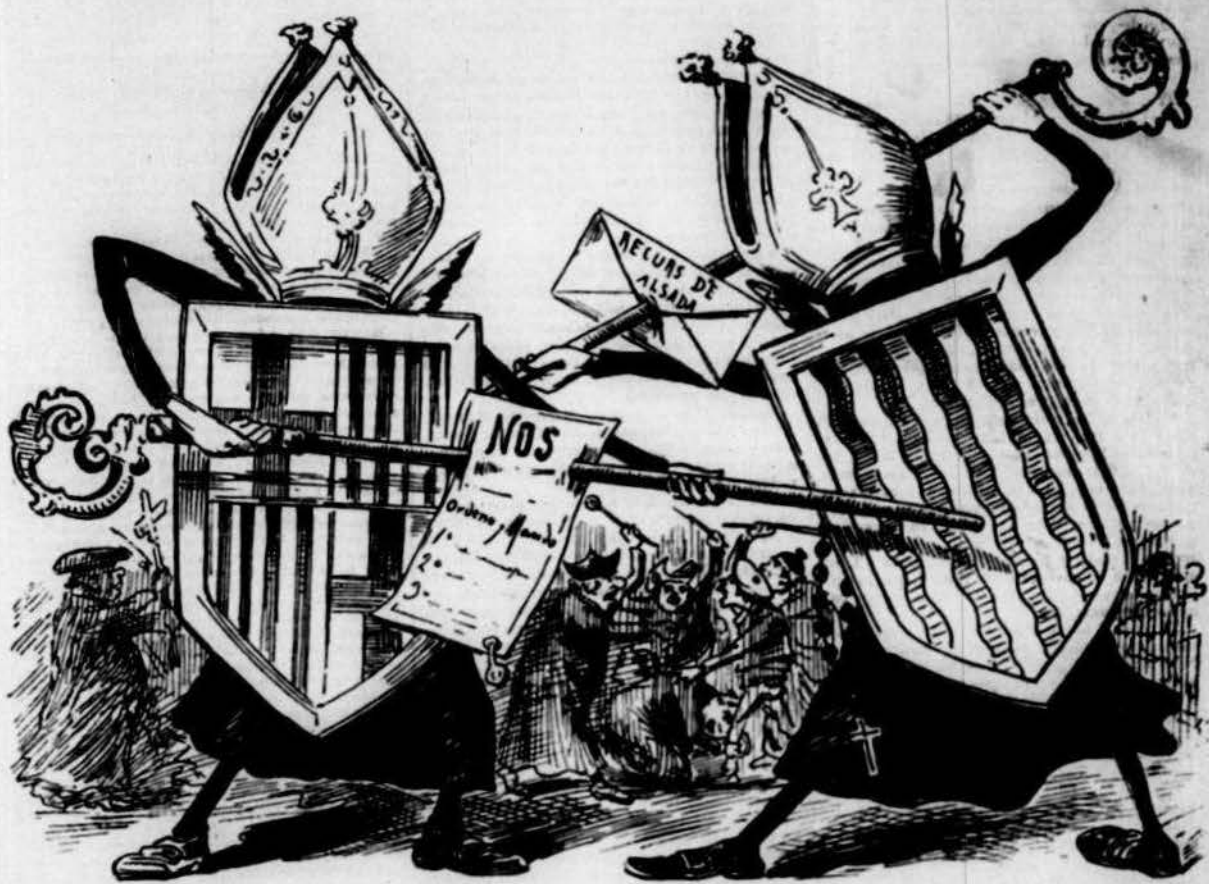
ESPAÑA
Un trimestre 4 pesseta

ESTADOS
Un trimestre 2 pessetas

LAS SUSCRIPCIONS
se pagan per adelantat

Los pagos poden ferse
en sellos de 15 céntims
ó en timbres
especials pera periòdichs

Continuació del drama sacro-còmic-tràgic-bufo-relligiós y fantàstich del Olimpo

En la carcunda llopada
lo més tonto hi pot preveure,
que, per cert recurs d' alsada,
hi haurà cada mitralada
que Cristo hi tindrà que veure.

LOS PROVOCADORES

Anem a analitzar fredament los sucesos que acaban d'ocorre a las primeras capitais d'España...

Está fora de dubte que la nova época conservadora, lo Génesis de la historia de las xiuladas...

Aquest provocador insulta, aquesta indigna ofensa que cap individu no toleraria dibentant en particular...

De la mateixa manera que un individu té dret a demanar ó a prendre reparació d'una ofensa...

Y per si alguna cosa faltava a aquest cúmulo de provocacions conservadoras, quan lo tren que portava l'estar major d'aquest partit sortia de Sevilla...

Queda fora de dubte que l'primer provocador dels xiulets fou única i exclusivament lo mateix jefe del partit conservador.

Y qué succedí després de la xiulada de Saragossa? En Cánovas arribà a Madrid, y a pesar de que l'poble de la capital d'España tenia igual dret a protestar dels insults conservadors...

Y allí, en lloch de concretarse a celebrar l'acte y tornarse tranquilament a casa, convocà als pòchs conservadors de la ciutat, y ls feu, no un discurs de doctrina, sino un desparrrament de bilis y de furia contra ls saragossans...

Y tenia l'poble d'estarse quiet y callat devant d'aquesta nova provocació conservadora? No y no, mil vegades. Lo poble que això hagués fet hauria sigut indigne d'esser tingut per civilitat...

Donchs lo viatge de retorn de Huelva d'en Cánovas no podia ja ésser tranquil com fou d'anada, per las novas provocacions allí llençades pel jefe dels conservadors.

L'est de lo de Huelva, se dirigí en Cánovas y sa comitiva a la capital d'Andalusia.

Lo comptat número de conservadors sevillans l'esperavan dintre la estació, y al arribar son jefe ressonaren aplausos. Una manifestació de gent del poble y casi tots los estudiants d'aquella Universitat l'esperavan a fora, y tan bon punt sortí en Cánovas comensaren los xiulets.

dian trobarse cinch ó sis contra un, gracias al apoyo que ls donava la autoritat, que en aquest, com en tots los casos, está sempre contra ls més y a favor dels menos.

Aquesta nova provocació tenia d'esser contestada, y contestada fou. Y vaurien pedras contra ls conservadors, que haurien pagat cara aquesta nova provocació sense la Guardia civil y la policia que va protegirlos.

Sevilla estique continuament abocada a un conflicte mentre Cánovas estigud en ella. Aixís ho digud el Gobernador d'aquella provincia al ministre de la Gobernació. Mes lo Júpiter dels conservadors tornà a parlar, y tornà a insultar al poble y als estudiants de Sevilla, suposant que no eran estudiants honrats los que ls xiularen a pesar de ser casi tots los d'aquella Universitat.

Tal insult als estudiants y nova provocació tampoch podia deixarse corre, y ls estudiants de Sevilla, ab molt bon acert, tornaren cent cops contra un, recordant las ofensas dels conservadors als estudiants de Madrid. Y ha nascut la qüestió escolar per tota España de la provocació dels conservadors contra ls estudiants de Sevilla.

Y per si alguna cosa faltava a aquest cúmulo de provocacions conservadoras, quan lo tren que portava l'estar major d'aquest partit sortia de Sevilla volant per entremunt de duas llargas y compactas fileras de ciutadans que xiulaven en un trajecte de més de dos kilometros, per la finestra d'un cotxe saló sortia l'cos d'un aristocràtic personatge fent lo que en castellà n diuhem cortes de manga al públich.

Y a tan repetidas y obstinadas provocacions ha respost la arribada que Madrid en pes ha fet al monstre del partit conservador, que efectivament ja tan sols com a monstre repugnant va presentantse, y al mateix hi responen las manifestacions escolars que s'han fet a Barcelona, Valencia, Valladolid, Salamanca, Granada, y a tot arreu ahont no es oxorta la sanch que corre per las venas dels espanyols que no son capitalistas ni conservadors.

Aquí mateix, en nostra ciutat, las provocacions del jefe dels conservadors de Barcelona y de son fill, catedràtic l'un y estudiant l'altre, han produhit las mifestacions de dilions y dimars. A Madrid la hem educada gent conservadora han agotat las paraulas groixudes del Diccionari pera insultar als manifestants, y això encara quan aporats per la autoritat no podian repartir cap garrotada.

Queda, donchs, demostrat indubitablement, que las manifestaciones de repugnancia y antipatia contra l'partit conservador, han sigut única i exclusivament provocadas pels conservadors mateixos.

Si a conseqüència d'aquestas insensatas provocacions prové algun conflicte, y conflicte d'aquella en que la sanch corra, aquí n tindrà la culpa! Mes això als conservadors los té sense cuydado. Com poden preocuparse de que corri la sanch del poble los que en son modo de governar tenen per sistema anegar en llàgrimas los plans de la miseria y ofegar en sanch los crits de la justicia? Y encara s queixan de que sos amichs los fusionistes, erigits avuy en autoritat, no ls han protegit! Poch haurien sigut tan valents en insultar al poble los senyors de la sanch blava si no haguessin tingut la Guardia civil ó un sixam de polissons a sos costat!

De tots modos, y pera acabar, consti be que los únichs provocadors d'aquestos sucesos han sigut los conservadors, y en primer lloch son jefe l'Sr. Cánovas, y que l'poble y la joventut escolar no han fet més que respondre a las provocacions de que foren objecte, demostrant que ls sobra dignitat pera deixar passar per alt los insults de la tan orgullosa com corrompuda y estúpida aristocracia de la sanch y del diner.

!!AL CORRAL!! !!AL CORRAL!!

Cada época té las sevas lleys, cada época té las sevas costums y també s pot dir que cada época té las sevas frasses.

Quan en lo periodo revolucionari del 68 se volia posar en ridícul a una persona ó un capellà, se li cridava ¡que baile! Y bastava aquest

sol crit donat per unas quantas personas, pera que se li glassessin las sanchs y s retirés de la escena política aquell a qui anava dirigit.

Mes com ara tot progressa, ja s'ha arreconat lo ¡que baile! per reaccionari y estantis y a Saragossa comensaren a substituir per lo de ¡al corral! ¡al corral! Y per poch que ls ficin en aquesta frasse veurán clarament que sintetisa, que resumeix tot quan se pot dir a un polítich odiat pel poble. Y lo que més me fa felis d'aquesta frasse es que l'mateix se pot dir en catala que en castella; no necessita traducció. Si fins sembla que aquestes dimontris de saragossans ho han fet exprés. ¡Y que la saben llargas! No es pas estrany que de allí surtin los calendaris. Y aquesta frasse tan ben rebuda pel poble, la ha estrenada en Cánovas. Li han tingut aquesta consideració recordant que no tingué pietat pels militars fusellats a Girona y pel que n'ha oposat a la construcció del ferrocarril de Canfranch. Aixís es que si a Saragossa li cridaren ¡al corral! ¡al corral! se té de procurar que aquest gràfic crit dels saragossans no quedi en oblit en las successivas ovacions que l'poble y ls estudiants preparin al monstro de la edat present y a las ideas que representa.

Desgraciadament en las demostracions de Madrid y de Sevilla lo crit de ¡al corral! ¡al corral! no ha pres l'increment que fora de desitjar. Fem donchs propaganda pera que aquest crit no s'oblidi, y aixís honorarém als saragossans iniciadors d'aquesta campanya xiuletera.

De totas maneres, queda ben demostrat que lo poble de Saragossa ha estés la paleta de defunció de la política d'en Cánovas ab los crits justos y merecuts de ¡al corral! ¡al corral!

T. J. y G.

CARTAS DE FORA

Manresa 13 Noviembre 1888.

Ciudad Director de La TRAMONTANA: Espero que tindrà la amabilitat de insertar en son decasotitaz periódic, la següent correspondencia, demanantli al mateix temps que m' dispensi la franquesa y l'atreviment de presentarme sense demanar permis.

Fa molts dies que en aquesta beneyta terra, ahont lo llegendat de Loyola comenà a posar en practica sas extravagancies, no s'hi ha fet cap respallada, y com la alguns vegades desillicu las penas, considero útil, de tant en tant, fer correr los expoladors porque aparentment sembli que anem de las festas.

Manresa, si be es la esposa de molts bagarros de sotsana que viuhen molt grassonets embucant llansus, y de alguns hipocritas que per fer politica de conveniencia no reparan en ridiculitzar las colectivistas politicas que representan, també hi respiran verdaders fills del progrés; així si, aquesta son lo blanch de las iras dels peaca herencias y pupa famellias y de una gran munio que, fent lo liberal y l'republica, sols anan protecció als miserrayos, ó més ben dit, als pela-pobles, deixant poch menos que abandonadas las escuelas laticas y a sos braus defensores. ¡Y volen titularse demócratas!

No se si ls llegidors de La TRAMONTANA hauran recullit alguns cosets de lo molt que ha passat ab la coryoració municipal, que per cert n'hi ha pera ferhi baguda. Sembla un matrimoni d'aquells que, tot fentse caricias, no ls queda un os sencer ni plata al escudellé.

Fa poch temps que aquells casa, més que un lloch de administració, semblava un verdader torin, no quedant un sol regidor que no repartís handerillas. Fins lo simpàtic Foy, pagés molt pagés, escudat ab lo talentos del alcalde, estibà alguna pica que donà per resultat la caiguda del que ab sos discursos enllustra lo públich algunas vegadas (com diria lo Nela). Los possibilistas foren los que contaren més baixas, pero gracias a certes putnerias, que alguns polítichs ne diuhen abnegació, avuy s'ha lograt que l'públich no senti aquelles miserias que feyan enrogar las galias de vergonya a totuhom meonem a sos autors. Aquests mateixos, son los que han despenyat los papers més importants en lo savorite, porque després que ls Fabreguets los penjá la pilota, buscaren a despenjarla, de estar per casa, porque ls ajudessin a despenjarla, hehontse coaligat últimament ab los satimadonchs, que en politica es una taca que ni las actes de diputats, ni certes... de administració, la bornarà may.

Alas, Fabreguets, que vivió tot fent lo paper de modica beuba, logrà l'basó de alcalde, luego l'títol de jefe de administració económica, y avuy una acta de diputat provincial, que, segons diuhen, kay muchos muertos que dijeran Sí. No se tot bu cridar fora quintas, अगर los llims del consistori, encasque regidores y algun peribidico, enviar a passeig lo secretario, proteger aquell cabode guardas de consuns, que després d'estar algun temps tancat resultá innocent y sense empleo, ó asentarse en la poltrona fent la cara seria com los homes. Es molt fàcil que alguna digan que per fer certes cosas se necessita molta beuba, pero en cambi vosté pot pensar que hi ha beuba que sostenen las menjadoras, ó alló que canta Lo Tvo Gros: «Qui no té vergonya tot lo man es acu.»

Com lo pucsto d' alcalde está vacant, no sabem si li tocará li torn al *Aitar Major*, al 77 ciencias, al *Encara no m' he han atrapat may*, ó al *Quimet de casa seva*.

Lo diumenge passat, primer aniversari dels malaguanyats mártirs de Chicago, varios fills del treball de nostra ciutat, á fi de honrar la memoria de tan insignes defensors de la cause social, celebraren una reunió, pronunciantse alguns discursos dedicats á la memoria dels que materialment moriren á mans del buxi, pero que moralment viuran eternament dintre 'l'cor dels obrers universals. Gloria als mártirs y un aplauso als que aixís saben honrar la memoria de sos companys.

La setmana entrant, si la mandra he vol, al pare provocador li tocará la tanga.

Disposi de son nou amic

LLENÇA CASOLÁ

Manlleu 11 Novembre 1888.

Company y co-encunier Director: Faltaria á un deber sagrat ó infernal en no explicitar lo ocorregut la última setmana en aquest poble.

Degut á una determinació piadosa dels catòlics fabricants de Ripoll, llevant á la miseria á moltes families, los obrers de Manlleu y de Voltregá 'l'hipòdit, determinaren fer un acte en demostració de protesta á lo de Ripoll: pero ¡ay company! aquest acte digne dels obrers que tamen en sas venes sanch d' amor al próxim y social, que consistia en no anar al treball que no hi fossen los de Ripoll, ó al menos que no estessen units sos los treballadors dels mencionats pobles y de Manlleu, fou contrariats pels de la societat dels carmelites que, com digué lo xiulet Cánovas, tenen de salvar l' animeta; y por no cometre 'l' crim de donar de menjar á qui té fam, acordaren no pòquer ni volguer juntarse ab los seus germans de treball, aconsellant sens dupte per sos romans confessors, mirant ab jesuítica fredor lo terrible conflicte que la ruindat de aquells indigenas decidivista per l' equiano ha portat als dignes obrers de Ripoll.

Dispari la molestia que per lo present li pugui ocasionar y ab més temps en altre correspondencia li donaré més noticias.

Seu en Lluçifer

L' EXCOMUNICAT

PARODIA

ESCENA AMOROSA DE DON JOAN TENORIO DEDICADA AL ACTUAL PRESIDENT DE MINISTRES SEXTOR SAGASTA

«No es cert, ángel del túrró, que aquí dintre 'l' ministeri com més barra pot haverhi sempre s' hi menja milló»

«Aquesta atmósfera plena de reformes d' en Casola, de sufragi y de tabola que tant y tant se remena, y aquesta llerga cadena de discursos que s' han dit entre xiuletas á despi dit, no es vritat, senyor Sagasta, que 'l' tenen mitj aburrí»

«Y aquestos rumors que 'l vent porta d' en Pi y d' en Zorrilla fenthi veure que perilla un govern fals y dolent, y aquesta veu que la gent fa corre del nou partit que 's farà, segons m' han dit, perquè 'l seu partit no 's basta, no es vritat, senyor Sagasta, que 'l tenen acobardí»

«Y aquestas mil discusions, y aquest prometre y no dá, y aquest corre d' aquí á allá, y aquest pendre precaucions, y aquesta orga de rahons que posa en contra-sentit lo que dirá, diu y ha dit, y aquest misteri que 's gaeta, no es vritat, senyor Sagasta, que n' hi fan un de petit»

«Y aquella hermosa exprensia que 's despedos tan tranquils del programa que 's desfila com més lo moment s' atansa, si voste treure no alcansa lo punyal clavat al cor del poble, esclau y oprimit per tan depravada casta, no es vritat, senyor Sagasta, que se 'n pot entornar á lli»

«Oh sí, sí, gran trapasse, ab les seves malitias ni 's faran economies ni las reformes ni ré, mirei donchs lo que vol fé, no fassi tan l' srevís al mitj d' un partit parit, que en se lo temps que m'algasts acabent, senyor Sagasta, un pastel sense profit»

ANAL

Dimecres á la tarde una comisió d' estudiants aná á veure nostre Director, y li doná detalls veridichs del com y 'l modo que comensaren en aquesta Universitat los successos de dilluns y dimars d' aquesta setmana.

De sas explicacions resultá: que 'ls conservadors, igual á Barcelons que á tot arreu, han sigut los provocadors del conflicte ab sa indecanta arrogancia contra qui com ellis no pensa.

Jutjin sino: Se plantó un carteló dintre la Universitat convocant als estudiants á una reunió sense dir l' objecte, y 'l fill del catedrático Durán y Bas, jefe dels conservadors de Barcelons, arrencá aquell carteló... *perque li doná la gana*. Primers crits y alguna trompada. «Qui fou lo provocador? Y comensaren las manifestacions.

Dimars un grupó d' una dotzena d' estudiants, fills de pares conservadors, junt ab lo rector de la Universitat y 'l Sr. Durán y Bas, jefe dels conservadors barcelonins, cridaren *¡Vivan los estudiantes honrados!* telerintse als pochos que protestavan contra las xiuladas de Madrid y de Sevilla. Y llavors vingué 'l gran tiberi de xiulets ameniat ab varias garrotadas repartidas en primer lloch per la policia secreta. «Quins foren los provocadors?» «Tenian la immensa majoria d' estudiants d' estarse quiets y muts quan se 'ls insultava dihentlos indirectament *deshonrats* per adherirse á las manifestacions de sos companys de Madrid y de Sevilla?»

No, Si no haguessin fet forta protesta, tal vegada s' haurian deshonrat; protestant públicament de tal insult, han posat son honor al lloch que 'ls corresponia.

«Creuen los conservadors que la joventut escolar no té dignitat per escoltarse impassible 'ls insults de la *piebe aristocrática*: Donchs se han equivocot de mitj á mitj».

Los estudiants han contestat dignament. Los sobra, donchs, honra per vendre á la canalla conservadora.

Diuenje al matí tingué lloch al Circo Equestre la anunciada reunió d' anarquistas celebrada pera commemorar la execució dels mártirs de Chicago.

Lo delegat de la autoritat, que sembla devia ser un *garbanista* dels més famosos, va prohibir que 's parlés en catalá.

«Bona l' hem feta *Quiñones!* Aquí que s' han celebrat congressos y reunions parlant en francés, en italia y en l' idioma que cadascú ha volgut, es lo més ridícul y abusiu privar de que 's parli en la lengua del país.

Quan l' Estat acaba de reconeixe implícitament l' idioma catalá concedint un premi á Pitarra pera honrar nostre teatro, un delegat del Governador nos priva de fer us de nostre idioma en pública reunió de catalans. Sempre á la autoritat li esta sortint la seba de la injusticial

La reunió, si no hagués tingut res més de particular, sempre hauria resultat amens per las interrupcions del enemich dels *setje jutjes menjan fetje*.

Com als anarquistas sempre se 'ls distingeix ab més dificultats y entrebanchs que á ningú, esperém que en cap més reunió pública se reproduhira tan garrafal prohibició.

De lo contrari, fora precís organisar una protesta que fes entendre als signonayres empleats que aquí tenim dret á parlar en nostre idioma sempre que 'ns dongui la gana.

Validament no n' entenguin res alguns *ilustrats* gobernants que 'ns envian desde Madrid.

Lo dia abans de la bronca canovina, los venedors de xiulets de Madrid cridavan aixís la venta del género: *«Pitos á cinco céntimos para los TOROS de mañana»*

Trobo molt lleig aquest modo d' aludir á Cánovas sent casat de poch.

«No troban que es mal fet dirho... tan prompte?»

Lo Gobernador de Madrid va comprar 5,000

xiulets que encara quedavan per las botigas á fi de que 'ls estudiants no poguessin adquirirne més pera obsequiar al Sr. Cánovas.

Y encara dirán los conservadors que 'l Govern no 'ls protegeix.

Si ademés dels xiulets, y comprantlos tots á temps, arriban á comprar també totas las bocas que saben xiular solas, se salva la patria de las conservas.

Los fabricants de xiulets son los únichs que van á ballarla grassa.

Una segona comisió d' estudiants que 'ns ha vigut á visitar nos ha suplicat fessem constar que ja s' han donat per acabadas totas sas manifestacions... fins lo dilluns próxim, aniversari del atropell dels estudiants de Madrid comels pels conservadors, en conmemoració de quals successos pensan celebrar un *meeting* que se anunciará oportunament.

«Consti, donchs, nos han dit, que si alguna cosa successés d' aquí á dilluns, res tindria que veure ab nosaltres»

Servint ab gust á la citada comisió, fem constar lo que per ella s' ha dit.

En Linares Rivas, l' esquerra d' ahir y 'l conservador d' avuy, ha publicat una protesta contra 'ls que han xiulat á Cánovas, de qui ell tantas pestes n' havia dit.

Apartell la vista y 'l nas d' aquest femer de la política conservadora.

Se diu que en Toreno tirava monedas al poble que xiulava en Cánovas á Madrid, dihent: «Tenui, canalla ensalariada.

Aixís, aixís m' agradan tots los conservadors: provocadors é insulants.

D' aquesta manera potser lograrán que algú s' escahi.

Y tot es comensar.

La *Epoca* demana que tornin corrents los conservadors al poder pera reprimir als xiuladors.

Si, sí; que hi tornin prompte. «Que pujin, que pujin y al caure dintre pochos dias arrastrarán ab ellis la barraca ahont se menjan lo ranxo nacional.

El *Noticiero Universal*, que ha exercit de conservador vergonyant durant los darrers successos escolars, se 'n portá 'l dimars á la tarde una xiulada de *padre y muy senyor supo*.

Y á la nit següent, tan *campesino*, digué que se 'l havia aplaudit.

Ja sabiam que 'l Sr. Peris Menchets era home de barra, pero vamos, no tant.

Aixó ja es eclipsar al mateix Romero Robledo.

La xiulada que ha repercutit per tota Espanya, ha sigut objecte d' especulació per alguns escudelats conservadors.

La *bolta* ha dit ben clar, ab la puja del paper del Estat, la desconfiansa que li causan homes y procediments gastats en la ineptitud y la barra de la obcecació.

Donchs molts dels xiulats s' han aprofitat dels sentiments populars especulant son entusiasme explotantlos.

«Oh, usura conservadora! no tens entranyas, puig aixís com Saturno s' alimentava ab la sanch de sos fills, tu fin sabs treure partit de la teva ruina.

Diu *El Noticiero* que á Madrid se publicá un bando manant *detenir los grupos*.

Mentres no s' agafessin las personas, ja anava be.

Y luego, mentres los grupos estigan *detinguts*, no crech que hi hagi manera de que 's pugan disoldre.

Vamos, que aquestos dias de las xiuladas, lo canovista vergonyant está fet un mamarratxo.

Després de tant retardarho, diuenje... TAMPOCH se va inaugurar lo monument á Clavé.

Per ara está apiassat fins á últims de mes. Després ja veurém.

Y luego molt serà que no resulti un bunyol per falta de temps.

Com lo primer dia de la cabalgata, per exemple.

Se diu que 'ls conservador volen anarsen a la vida privada.

Conformes. Ab la vida privada potser no causaràn més danys.

Un filòlech amant del Progrés ha trobat lo nom just que corresponi a las xiuladas d'aquestos dias:

Conservadoricidi.

Lo mestre de la escola laica de Granollers Pere Moncanut i la professora Lluïsa Pagoda se uniren civilment lo diumenje passat en la citada vila, sent aquest lo primer matrimoni purament civil celebrat en la primera població del Vallès.

En la Casino Republicà va celebrarse ab entusiasma reunió y refresch aquest enllàs, que ha vingut atrencant lo glas de las preocupacions sobre 'l matrimoni a Granollers.

Felicitem als nuvis, desitjantlos que sàpigam ser lliures, felissos y honrats en la nova familia que avuy fundan, pera poder servir d'exemple de virtuts a las tendras criaturas de sas escoles.

A Tarrasa s'ha celebrat l'enterro civil de Joseph Bellvé, ab la presència de casi tots los socis del Ateneu Obrer.

Avant y fora.

LIBRES REBUTS

El Sacramento expièro, crítica severa del matrimoni canònic, per Contancio Miralta.—S'ha fet la segona tirada d'aquesta importantíssima obra, que tanta acceptació ha tingut entre 'l mon de la llum, es a dir, entre los liberals.

Los pedidos a Joseph Matarrodona, El Porvenir editorial, Pizarro, 11, Madrid.

La obra val dos pesetas y consta d'un tomo de 5.ª de prop de 400 planas.

Lo Rey Tranquil, drama de Carnestoltes estrenat pels Barretaires de Tarrasa.—Encar que la representació d'aquest drama no més siga propia en la ciutat shont ha nascut, di'xates que 'l recomanan y no poch moviment enciclich de gran berrita.

Conclusions del primer Congrés internacional espiritista.—Agrahim i la Junta l'envio del document, per més que a nosaltres nos fa 'l efecte d'un pegat en un bench aixó de la ciencia dels esperits y la seva comunicació ab los aers vivents.—De tots modos gracias per la atenció y tan amichs com shons.

El Zaragozano en 1889.—Quatre diferentes edicions del Calendari de D. Joaquim Yagüe havem rebot, y quin envio agrahim a dit senyor, que coneguerem en la prelo que nostre darrera denuncia, estaotih ell també per felice d'imprensa, a conseqüencia de varias denuncias del periodich La Moralidad y Justicia.

La gran Exposició.—S'ha repartit lo quaderu quint d'aquest posat fecho, que va publicant lo conegut escriptor Sr. Mulas y Casas, bon calmant pera distroura de maldecichs aquell que 'n tinga massa, puig no s'hi pert lo rato que s'hi passa llegintlo.

Cartilla de Historia natural, por Odon de Buen.—Magnífica obra para donar a conocer ala noya lo que es la Naturaleza, sense frau ni engay de cap mena. Val una peseta. Dirigirse a J. Matarrodona, El Porvenir Editorial, Pizarro, 11, Madrid.

La Casa de Moisés, por Rosario de Acuña.—Libret de lectura instructiva per noya d'abbós sexes. També es publicat per El Porvenir Editorial de Madrid.

El Convento de Gomorra, per Santiago Souffrance, traduhit al castelán per la redacció de El Motín.—Aquesta obra posa de relleu las infamias de la clergiala en los temps d'or de la Iglesia catòlica.—Preu 3.50 ptas. Administración de El Motín, de Madrid.

Almanaque de «El Motín» para 1889.—Profusió de traballs literaris y dibuixos anticlericals. Una peseta. A la punta de la espasa, luget còmic en un acte y en vers, original de J. Campderós.—Una peseta. El Trabajo, ley del Progreso.—Memoria premiada en lo Certamen de Figueras.

ALS MÀRTIRS DE CHICAGO

EN LA CONMEMORACIÓ DE SON PRIMER ANIVERSARI

Poesia llegida en la vestida celebrada per lo Circol obrer «La Regeneració» lo dia 21 del corrent

Un any complet avuy; plena d'amargura, ferida per la dissort, nos embargava 'l cor pena molt dura y ab sentiment plorevam, sentint com bones germanas la vostra mort. Desde aquell trist moment ja la alegría del cor nos ha fugit al recordar los que foren un dia constants a nostra causa prestantnos son apoyo decidit.

Parsons, Fischer, Engel, Lingg, Spies, sacrificats alimant, moriren a la flor de vostres dias, deixant marcadas probas d'heroisme, virtut, honra y talent.

Schwab, Filzen, Neobe, campeonas insignes, ab zel y activitat vostra missió cumplireu sempre dignos; y avuy en presó aixaray sofrida, privada de vostra llibertat.

Sentireu vostre amor per l'Anarquía, y ab incansable afany

la vareu defensar ab valentia, perque goés lo poble en l'libertat que li pertany.

Secas a vostres tirans tindrer temensa lloytareu ab esforç, y de la humanitat sempre en defensa fereu brillant campanya contra sos depravats explotadors.

Abens que sucumbir al despotisme, ab gran resignació, sufrireu dels tirans lo rigorisme, donant al mon exemple de lo que es dignitat y abnegació.

Vostres noms, que deixareu plena de gloria, pel poble venerats, tindran honrosa página en la historia y per memoria eterna en nostres cors no quedará grabats.

Alentats pel recort de vostres actes llyutantnos seguirem; y ab ferma convicció, sempre compactes seguirem nostra empresa.

Y ans que 'l triomf complet ne lograrem. Y quan de la gran llyuita vinga 'l dia, al crit de llibertat, no deixarem la reacció tirania per sempre enderrocada, y aixis la vostra mort haurém venjat.

PERPET SÍMPÁTIC

Lo qui més xibarrí ha mogut a la Universitat a favor d'en Cánovas ha sigut un aprenent de capellá anomenat Verdaguero.

¿Aun no asamos y a pringamos? ¿encara no es reverent y ja mou rahons?

¿Bon trabucayre d'hostias consagradas podrá sortirne d'aquest futur ensotanat!

Los ensotanats necodalins han interposat recurs d'alsada contra 'l ordeno y mando del bisbe de Barcelona pretenint posar a rotllo als capellans trabucayres.

Lo recurs té d'anar a parar el arcabishat de Tarragona, quin empleo está avuy vacant per haverse mort, secons diuhem d'una mantellinitis, lo sant varó que 'l ocupava, molt amich de las ideas integras.

Ja té sort D. Jaume d'aquesta mort, que no, no li haurian faltat mal-de-caps al atrevirse contra 'ls cabecillas de sota.

Y encara no som allá shont aném que no li donguin un disgust.

Lo rector de Sant Pere de Tarrasa no permet que s'enterri en staut bo ni en cotxe un mort en sa parroquia, si no se li fan dir a lo menos dos oficis per la animeta.

Ab un ofici sol no permet més que bagul pintat de negre.

Y pagant no més que per una missa ni caixa pintada permet; té de ser de fusta blanca.

Y a qui no vulgier fer dir ni missa ni ofici ni res, ¿com se l'enterra?

Ja sé qué faria 'l tal rector si fos omnipotent: no permeteria que ningú s'moris sense pagar per endevant lo gasto de salvar la ánima.

Aixis sí que 'ns fastidiaria als heretjes lo Sr. Deu Totpoderós. Nos condemnaria... a vida perpetua.

Lo propi rector de Sant Pere de Tarrasa feu una predicá encarregat que en gran manera procurassin que car revolucionari nos nomenat de la Junta de la Germandat del poble.

Vaja, ja la por se 'l menja de que no li quitesin las gangas de las tuncions religiosas. Tothom mira per casa.

¡PLANU - PRECH!

¡Senyor, Deu meu! Fundador, creador y altres ruchs-mansos per l'istil, illumineume, deume una ració de forsa, constancia y fe, pera perseverar en l'espínós camí que avuy vaig a empendrer, portat d'una abnegació digna de mereixe la gloria, y la primera de Madrid.

Desde avuy, m' arremango 'l mantéu, y ab la teula colcada sota la aixella, prenh esbranzida y vaig a caure demunt de las protervas columnas de LA TRAMONTANA.

Desde aquestas columnas, diposit de perversitat, impio magatzém d'heretjes condemnats,

vaig a empendre una obra colossal: vaig a ser la segona edició del gloriós Redemptor. Desde aquí, ja que 'l cubell resulta inútil perque casi ningú assisteix a la casa de Deu, desde aquí, dich, me proposo redimir a tots aquests bous que no fan més que rifarsens.

¡Oh, Senyor! Aguenta una mica més encara ¡ja que hi ha qui aguenta més qu tu), y detent lo llamp que potser ja 't preparavas a clavarnos entre cap y coll, tip de la impietat que avuy domina.

Aguenta, Senyor, aguanta, y no fassis encara un diabarot ab aquests que, dominats per l'esperit del mal, t'insultan cegos en las respectables humanitats dels teus humils representants, dels teus comissionats, que, portant lo mostruari de la fe, tenen la missió de recullir e iluminar las animetas de tant y tant republica, socialista, masó, etc., com se passejan pel mon deslligats.

Jo, lo més humil de los ministros, ja que no tinc carter, ni benefici, ni rectoria; jo, que m'hi proposat arribar a bisbe pera fumar bons habanos, mentres espero la hora de ma recompensa eterna, desde avuy menjaré cada setmana una llengua de vaca, ab la intenció de que es una de las beneytas llenguas del Esperit Sant, pera fer tornar al remat de bens lliures que te adoran, tots aquests milers d'impíos que te delectan dihent y sentint dir mal dels pobres, dels bondadosos y santissims ministros teus.

Confio en ser eloqüent y tenir la paciencia necessaria pera portar a bon fi mon monumental posopit: confio en lo bon sentit y bon cor de tots los bens esquitats que m'illeixin, y més que en cap altre cosa, confio en la lavativa ¡vull dir! la ajuda de la Divina Providencia.

Aixis, donchs, m'exposo: aquí vinch a endredame entre las ventadas d'aquesta tremenda TRAMONTANA, y a emplear la dolura y la mansuetut precisas pera entafurar un sermó cada setmana, ó de tant en tant, a n' aquests impíos juheus liberalots, que jo vegi fregits ab seba. Amen.

Ab aixó ja ho saben, fills meus (¿espiritualmente parlant!), volguéu o no volguéu, os feré anar a la gloria eterna, aquest pobre que os beneheix

CAPELLÁ PRE-HISTÓRIC

XARADA

Animal es primera astut y fiel y segona, sense duple, un «liment». Lo tot es una prenda de us en l'iveru que 'n doná la Dos-prima per Sant Sever.

J. SAURÍ.

GEROLÍFICH

ranis

X

L I

KK AA

C. JULIÀ DE SARADELL

SOLUCIONS

É LAS ABORIAS DEL MORSO PASAY XARADA.—Mar-cul-la. LOGOGRIFO MORSICHI.—ONCE, ROSA, ROS, AL, O. BARRICADA. TIPOGRAFIA LA ACADEMIA, Remota de la Universidad, 6

PRÓXIM A SORTIR

Almanach de La Tramontana

PER L' ANY 1889

Calendari de la Revolució Francesa. Colecció de traballs de tota mena, escrits per los més avansats entre 'ls nets de clatell, ab profusió de dibuixos de varios reputats artistas y dos preciosos cromos alegóricos a sis tintes per cuberta representant l'un ¡Pas a la Llibertat! y l'altre Situació política de Espanya.

Tot plegat per BO UN RAL PREU BONICH Y SARATO INVERNOSIMIL